

Cu Ștefan Ciubotărașu în „Prietenă mea Pix” de V. Em. Galan.

Vasilica Tastaman

Un prieten din provincie mi-a mărturisit stupefacția sa, după ce participase la două spectacole în două seri consecutive. În prima, o întâlnise pe Vasilica Tastaman în ardenta, temperamentală, bătaioasă Ziță, cu un umor irezistibil, în Caragiale. În a doua seară, ascultase, în tăcere, ritmul tragic, zbaterea frântă a eroinei din *După cădere*. Două ipostaze? Mai mult. Aproape două ființe, o simbioză uluitoare, realizată de cea care, nu cu mulți ani în urmă, mai era o artistă amatoare care-și visa debutul pe scena teatrului din Brăila. A jucat mult, enorm, și, mai ales, în foarte multe piese românești. Celebră a rămas *Prietenă mea Pix* — piesa-unicat a lui V. Em. Galan.

Aducea în scenă o explozie vie de adolescență, dădea ființă, înobilind, prin trăsăturile unei tinere contemporane, portretului unei inimoase uteciste.

Vasilica Tastaman are ingenuitate comică spontană, precisă, ea poate fi și subretă și eroină lirică, poate trece de la lacrimă la suris cu o piruetă involtă. Nimic „făcut”, nimic „premeditat”. Mai ales, însă, Vasilica știe să compună personaje autohtone, știe să descopere, să releve harul autentic românesc. Maturitatea sa actricească se definește de la un spectacol la altul, în abordarea unor roluri tot mai complexe din marea dramaturgie a lumii.

Dacă n-ar fi existat noul teatru românesc al acestor ani, care ar fi fost destinul fetei din Brăilița? Vasilica Tastaman este însă azi actrița care într-o seară poate da viață unor clipe de elevată tragedie, ca mine să-i răsplătim aplombul comic prin ris și aplauze!

Al. P.